

Arrest

nr. 239 715 van 17 augustus 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. BARTOS
Rue Sous-le-Château 13
4460 GRACE-HOLLOGNE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 10 maart 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 5 februari 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13 *quinquies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 juli 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 augustus 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. WALDMANN, die *loco* advocaat T. BARTOS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHERS, die *loco* advocaat C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 17 november 2015 dient verzoeker die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, een verzoek om internationale bescherming in als niet-begeleide minderjarige.

Op 14 april 2017 beslist de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 11 december 2017 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ten aanzien van verzoeker een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Bij arrest met nummer 200 148 van 22 februari 2018 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker.

Op 17 januari 2019 dient verzoeker een tweede verzoek om internationale bescherming in.

Op 24 mei 2019 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek).

Op 5 februari 2020 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister ten aanzien van verzoeker een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies). Dit is de bestreden beslissing:

“(…)

In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw ⁽¹⁾, die verklaart te heten ⁽¹⁾,

naam : D. (...)

voornaam : Q. (...)

geboortedatum : (...).1999

geboorteplaats : S. (...)

nationaliteit : Afghanistan

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽²⁾, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 27/05/2019 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming genomen op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 5°.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

Het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land werd niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 5°, inderdaad, aangezien betrokkene al op 17/11/2015; 17/01/2019; internationale bescherming heeft aangevraagd en door de beslissing van niet-ontvankelijkheid van het CGVS blijkt dat er geen nieuwe elementen zijn, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 6 (zes) dagen.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 6 (zes) dagen.

(…)”

2. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op van de vordering tot schorsing omdat verzoeker niet aantoonde op basis van concrete gegevens een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit wat hierna volgt zal blijken dat het beroep tot nietigverklaring niet wordt ingewilligd. Het is bijgevolg niet vereist deze exceptie te beantwoorden.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“Moyen unique : violation de l'article 8 de la convention européenne des droits de l'homme (dénommée ci-après « CEDH »), combinée avec l'obligation de motivation formelle des actes administratifs contenue dans les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 et dans l'article 62 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers ainsi que du droit à être entendu

i. Décision querellée

L'Office des étrangers motive notamment sa décision de la manière suivante (pièce 1) :

(...)

Le requérant reproche à la partie adverse de ne pas avoir tenu compte du risque de violation du droit au respect de la vie privée et/ou familiale qu'il pourrait subir en cas de renvoi dans son pays d'origine et ce, en violation de l'article 8 de la CEDH

En effet, le requérant est arrivé sur le territoire belge durant l'année 2015 et il a très vite été recueilli par une 'famille d'accueil', à savoir une dame H. G. (...) et sa fille L. (...), qui l'a nourri, hébergé et plus généralement, a pris soin de lui. L'office des étrangers savait, ou devait savoir qu'il existait bien une vie privée et/ou familiale dans cas présent.

En outre, le requérant est toujours domiciliée chez cette dame à l'heure actuelle et le considère comme un proche de la famille.

Enfin, le requérant n'a pas été entendu avant l'adoption de l'acte attaqué, en violation du droit à être entendu.

Il apparaît donc que la motivation de l'acte administratif querellé ne repose pas sur des faits exacts conformément aux articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 sur la motivation formelle des actes administratifs et 62 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers.

ii. Violation du droit à être entendu

Le droit d'être entendu garantit à toute personne la possibilité de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue au cours de la procédure administrative et avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts » (CJUE, 5 novembre 2014, Mukarubega, C166/13, §44 à 46).

La CJUE a indiqué, dans son arrêt C-249/13, rendu le 11 décembre 2014, que « Le droit d'être entendu garantit à toute personne la possibilité de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue au cours de la procédure administrative et avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts [...]. Selon la jurisprudence de la Cour, la règle selon laquelle le destinataire d'une décision faisant grief doit être mis en mesure de faire valoir ses observations avant que celle-ci soit prise a pour but que l'autorité compétente soit mise à même de tenir utilement compte de l'ensemble des éléments pertinents. Afin d'assurer une protection effective de la personne concernée, elle a notamment pour objet que cette dernière puisse corriger une erreur ou faire valoir tels éléments relatifs à sa situation personnelle qui militent dans le sens que la décision soit prise, ne soit pas prise ou qu'elle ait tel ou tel contenu [...]. Ensuite, [...] en application de l'article 5 de la directive 2008/115 [...], lorsque les Etats membres mettent en œuvre cette directive, ceux-ci doivent, d'une part, dûment tenir compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale et de l'état de santé du ressortissant concerné d'un pays tiers ainsi que, d'autre part, respecter le principe de non-refoulement. Il s'ensuit que, lorsque l'autorité nationale compétente envisage d'adopter une décision de retour, cette autorité doit nécessairement respecter les obligations imposées par l'article 5 de la directive 2008/115 et entendre l'intéressé à ce sujet [...]. Il résulte de ce qui précède que le droit d'être entendu avant l'adoption d'une décision de retour doit permettre à l'administration nationale compétente d'instruire le dossier de manière à prendre une décision en pleine connaissance de cause et de motiver cette dernière de manière appropriée, afin que, le cas échéant, l'intéressé puisse valablement exercer son droit de recours [...] » (CJUE, 11 décembre 2014, Boudjlida, C- 249/13, § 36, 37, 48,49 et 59).

Dans son arrêt C-383/13, prononcé le 10 septembre 2013, la CJUE a précisé que « selon le droit de l'Union, une violation des droits de la défense, en particulier du droit d'être entendu, n'entraîne

l'annulation de la décision prise au terme de la procédure administrative en cause que si, en l'absence de cette irrégularité, cette procédure pouvait aboutir à un résultat différent [...]. Pour qu'une telle illégalité soit constatée, il incombe en effet au juge national de vérifier, lorsqu'il estime être en présence d'une irrégularité affectant le droit d'être entendu, si, en fonction des circonstances de fait et de droit spécifiques de l'espèce, la procédure administrative en cause aurait pu aboutir à un résultat différent du fait que les ressortissants des pays tiers concernés auraient pu faire valoir des éléments de nature à [changer le sens de la décision] » (CJUE, 10 septembre 2013, M.G. et N.R., C-383/13, § 38 et 40).

En l'occurrence, l'ordre de quitter le territoire attaqué a été pris le 5 février 2020, de longs mois après la fin de la procédure concernant la demande de protection internationale du requérant. Or, il n'a pas été invité par l'office des étrangers à s'exprimer sur sa situation familiale.

Rien ne permet d'affirmer que l'office des étrangers a bien transmis au requérant le questionnaire 'droit à être entendu' avant la prise de la décision attaquée.

Il apparaît donc que la partie adverse aurait dû entendre le requérant avant l'adoption de l'acte attaqué et ce, selon la jurisprudence constante du Conseil d'Etat qui prévoit que le droit à être entendu vaut pour chaque décision (CE n° 233.257 du 15 décembre 2015).

En l'espèce, le requérant n'a pas eu l'opportunité de démontrer à l'office des étrangers l'existence d'une vie privée et familiale au sens de l'article 8 de la CEDH et des liens qu'il a noués avec cette famille.

A ce titre, il y a lieu de souligner semble être repris sur la composition de ménage de Mme G. (...) depuis l'année 2016.

Il est donc évident qu'il a dû nouer avec cette dame et sa fille L. (...) une relation forte. Dès lors, il doit être considéré que l'acte attaqué viole le principe du droit à être entendu.

iii. Violation de l'article 8 de la CEDH

Dans un arrêt rendu le 27 mai 1971, la Cour de cassation a affirmé la primauté de toutes les normes de droit internationales et supranationales sur toutes les normes de droit internes, y compris sur la Constitution. En cas de conflit entre un règlement de l'Union européenne et la Constitution, c'est donc le règlement communautaire qui prévaut.

Après la Constitution, il y a ensuite :

a) les lois spéciales (lois à majorité spéciale qui déterminent la répartition des compétences et les règles essentielles de fonctionnement des institutions publiques), puis

b) les lois, décrets et ordonnances, puis

c) les arrêtés royaux et arrêtés de gouvernement, qui mettent en œuvre les lois ou les décrets, et enfin,

d) les arrêtés ministériels.

Selon la jurisprudence habituelle du Conseil du Contentieux des Etrangers, lorsqu'un risque de violation du droit au respect de la vie privée et/ou familiale est invoqué, il examine d'abord s'il existe une vie privée et/ou familiale au sens de la CEDH, avant d'examiner s'il y est porté atteinte par l'acte attaqué.

Quant à l'appréciation de l'existence ou non d'une vie privée et/ou familiale, le Conseil doit se placer au moment où l'acte attaqué a été pris (cf. Cour EDH 13 février 2001, Ezzoudhi/France, § 25 ; Cour EDH 31 octobre 2002, Yildiz/Autriche, § 34 ; Cour EDH 15 juillet 2003, Mokrani/France, § 21).

L'article 8 de la CEDH ne définit pas la notion de 'vie familiale' ni la notion de 'vie privée'. Les deux notions sont des notions autonomes, qui doivent être interprétées indépendamment du droit national. En ce qui concerne l'existence d'une vie familiale, il convient tout d'abord de vérifier s'il est question d'une famille. Ensuite, il doit apparaître, dans les faits, que le lien personnel entre les membres de cette famille est suffisamment étroit (cf. Cour EDH 12 juillet 2001, K. et T./Finlande, § 150). L'existence d'une vie familiale ou d'une vie privée, ou des deux, s'apprécie en fait.

Ensuite, le Conseil doit examiner s'il y a ingérence dans la vie familiale et/ou privée. A cet égard, il convient de vérifier si l'étranger a demandé l'admission pour la première fois ou s'il s'agit d'une décision mettant fin à un séjour acquis.

S'il s'agit d'une première admission, ce qui est le cas en l'espèce, la Cour EDH considère qu'il n'y a pas d'ingérence et il n'est pas procédé à un examen sur la base du deuxième paragraphe de l'article 8 de la CEDH. Dans ce cas, la Cour EDH considère néanmoins qu'il convient d'examiner si l'Etat est tenu à une obligation positive pour permettre de maintenir et de développer la vie privée et/ou familiale (Cour EDH 28 novembre 1996, Ahmut/Pays-Bas, § 63; Cour EDH 31 janvier 2006, Rodrigues Da Silva et Hoogkamer/Pays-Bas, § 38). Cela s'effectue par une mise en balance des intérêts en présence. S'il ressort de cette mise en balance des intérêts que l'Etat est tenu par une telle obligation positive, il y a violation de l'article 8 de la CEDH (cf. Cour EDH 17 octobre 1986, Rees/Royaume-Uni, § 37).

En l'espèce, la partie adverse n'effectue aucune analyse de la décision attaquée sur base de l'article 8 de la CEDH, ce qui est dans un sens évident dès lors que le requérant n'a pas été invité à être entendu.

Ainsi, l'office des étrangers ne vérifie pas si le requérant a noué une vie privée et familiale en Belgique. Concernant une éventuelle l'ingérence dans la vie privée et familiale, il appartenait à la partie adverse une mise en balance des intérêts en présence.

Pour rappel, le requérant est arrivé sur le territoire belge durant l'année 2015 en tant que MENA et a très vite été recueilli par Mme G. (...), qui l'a nourri, hébergé et soigné comme étant son propre fils.

Il a d'ailleurs été très vite inscrit sur la composition de ménage de cette dame. Il ne peut être nié qu'en ayant vécu avec celle-ci et sa fille durant de nombreuses années, des liens forts se soient noués entre eux.

En outre, le requérant était en séjour légal lorsque les relations entre les parties se sont nouées.

En conséquence, dès lors que l'office des étrangers ne tient pas compte de ces éléments dans la décision adoptée, l'article 8 de la CEDH est bien violé."

3.2. In de nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij als volgt:

"In een enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- Artikel 8 EVRM;*
- Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991;*
- Artikel 62 Vreemdelingenwet;*
- Het hoorrecht.*

Verzoekende partij acht deze rechtsregels geschonden doordat de gemachtigde van de Minister bij het nemen van zijn beslissing geen rekening zou hebben gehouden met een mogelijke schending van artikel 8 EVRM als gevolg van het bevel het grondgebied te verlaten. Bovendien zou zijn hoorrecht geschonden zijn en zou de beslissing niet afdoende gemotiveerd zijn geweest.

Betreffende de vermeende schending van art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en van art. 62 Vreemdelingenwet, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat op basis van deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vevat in de wetsartikelen waarvan verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan het bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

Gelet op het voorgaande is de verweerder de mening toegedaan dat dit aspect van het enig middel van verzoekende partij onontvankelijk, minstens ongegrond is.

Terwijl de aangevoerde schending van het hoorrecht evenzeer grondslag mist.

Verzoekende partij meent dat zijn recht gehoord te worden werd geschonden bij het nemen van de beslissing tot bevel om het grondgebied te verlaten, omdat hij niet zou zijn uitgenodigd door de Dienst Vreemdelingenzaken om zijn situatie, op familiaal gebied, toe te lichten.

Verweerder benadrukt dat het recht te worden gehoord, dat als onderdeel van de rechten van verdediging verankerd is als algemeen beginsel van het Unierecht, niet betekent dat de overheid op

eigen initiatief een onderhoud moet organiseren of de vreemdeling moet uitnodigen om zijn standpunt kenbaar te maken.

Het Hof van Justitie definieert het hoorrecht als volgt:

“Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en alvorens een besluit wordt genomen dat zijn belangen aanmerkelijk kan beïnvloeden (zie met name arresten van 9 juni 2005, Spanje/Commissie, C-287/02, Jurispr. blz. I-5093, punt 37 en aldaar aangehaalde rechtspraak; Sopropé, reeds aangehaald, punt 37; van 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C-141/08 P, Jurispr. blz. I-9147, punt 83, en 21 december 2011, Frankrijk/People’s Mojahedin Organization of Iran, C-27/09 P, nog niet gepubliceerd in de Jurisprudentie, punten 64 en 65).” (HvJ, 22 november 2012, M., C-277/11, punt 87)

Noch de Richtlijn 2008/115 van 16 december 2008, waar verzoekende partij naar verwijst, over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, noch de nationale bepalingen ter uitvoering van deze richtlijn hebben de voorwaarden bepaald waarin een vreemdeling moet worden gehoord voordat jegens hem een terugkeerbesluit wordt genomen. Evenmin zijn de gevolgen van de schending van die rechten door het Unierecht vastgesteld.

In dit geval zijn deze voorwaarden en deze gevolgen een aangelegenheid van het nationale recht, mits de in dat verband vastgestelde maatregelen dezelfde draagwijdte hebben als die voor particulieren in vergelijkbare nationaalrechtelijke situaties (gelijkwaardigheidsbeginsel) en de uitoefening van de door de rechtsorde van de Unie verleende rechten in de praktijk niet onmogelijk of uiterst moeilijk wordt gemaakt (effectiviteitsbeginsel). (zie in die zin: HvJ, 10 september 2013, M.G. en N.R., zaak C-383/13, punt 35)

Het staat de lidstaten vrij om de uitoefening van het recht om te worden gehoord van personen die onder het toepassingsgebied vallen van de richtlijn 2008/85/EG op dezelfde wijze te laten plaatsvinden als in interne situaties, zolang de wijze van uitoefening ervan geen afbreuk doet aan het nuttig effect van die richtlijn. (zie in die zin: HvJ, 10 september 2013, M.G. en N.R., C-383/13, punt 36)

Verwerende partij wijst op de doelstelling van de richtlijn 2008/115/EG, die erin bestaat om in het kader van een gedegen migratiebeleid een doeltreffend terugkeerbeleid te kunnen voeren, waarbij duidelijke, transparante en billijke regels worden vastgesteld (punt 4 van de considerans van de voornoemde richtlijn).

De verwijdering van elke illegaal verblijvende onderdaan van een derde land is bovendien een prioriteit voor de lidstaten, overeenkomstig het stelsel van richtlijn 2008/115 (HvJ, 6 december 2011, Achughbadian, C-329/11, punt 38; HvJ, 10 september 2013, M.G. en N.R., zaak C-383/13, punt 43).

De rechten van verdediging zijn op het administratiefrechtelijke vlak alleen toepasselijk in tuchtzaken, en derhalve niet van toepassing zijn op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de wet van 15 december 1980, zodat verzoekster de schending ervan dan ook niet dienstig kan inroepen (RvS 16 februari 2006, nr. 155.170). Derhalve is ook de hoorplicht, als bestreden beslissing niet van toepassing op beslissingen genomen in het raam van de wet van 15 december 1980 (R.v.St., nr. 117.575 van 26 maart 2003).

Bovendien in het kader van het hoorrecht, als beginsel van behoorlijk bestuur, is het enkel vereist dat verzoekende partij nuttig voor haar belangen kan opkomen. (RvV 16 november 2010 nr. 51 124) Het volstaat dat de betrokkene de gelegenheid krijgt zijn standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten, hetgeen ook schriftelijk kan gebeuren (R.v.St, nr. 167.853, 15 februari 2007). (RvV, 29 juli 2008 nr. 14.567)

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij eerder een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 48/3 Vreemdelingenwet heeft ingediend. Het betreft een recente aanvraag, terwijl verzoekende partij uiteraard over de mogelijkheid beschikte om naar aanleiding van deze aanvraag alle nuttige elementen aan te voeren.

Indien een vreemdeling naar behoren is gehoord over de onwettigheid van zijn verblijf in het kader van een verblijfsprocedure, dan moet deze vreemdeling niet noodzakelijkerwijze terug worden gehoord alvorens een terugkeerbesluit wordt genomen, wanneer dit terugkeerbesluit nauw verbonden is met de weigering van een verblijfsaanvraag. (zie HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 60: “Aangezien volgens richtlijn 2008/115 de vaststelling van een terugkeerbesluit nauw samenhangt met de vaststelling dat het verblijf illegaal is, kan het recht om te worden gehoord dus niet aldus worden uitgelegd dat de bevoegde nationale instantie, wanneer zij voornemens is om tegelijkertijd een besluit houdende vaststelling dat het verblijf illegaal is en een terugkeerbesluit vast te stellen, de betrokkene noodzakelijkerwijze moet horen om hem in staat te stellen specifiek over laatstgenoemd besluit zijn standpunt kenbaar te maken, aangezien hij naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar heeft kunnen maken over de onrechtmatigheid van zijn verblijf en over de redenen die overeenkomstig het nationale recht kunnen rechtvaardigen dat die instantie afziet van de vaststelling van een terugkeerbesluit.”)

Verzoekende partij beweert dat deze aanvraag al geruime tijd (*de longs mois après la fin de la procédure*) is afgesloten, en lijkt daarmee (impliciet) aan te geven dat de principes uit het arrest *Mukarubega* geen toepassing kunnen vinden.

De beslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dateert in casu van 24.05.2019, en is pas eind juni 2019 definitief geworden. Terwijl de bestreden beslissing dateert van 7 maanden later, zonder dat verzoekende partij aantoont dat in die maanden zich een wijziging heeft voorgedaan in zijn persoonlijke toestand.

In de bestreden beslissing wordt bovendien uitdrukkelijk verwezen naar de beëindiging van de door verzoekende partij opgestarte procedure met het oog op internationale bescherming, zodat de vaststelling van het terugkeerbesluit wel degelijk nauw samenhangt met de weigering van het ingediende beschermingsverzoek. Verzoekende partij kan niet anders voorhouden.

Verzoekende partij haalt in zijn verzoekschrift aan dat hij niet de kans heeft gehad het bestaan van een privé- of familieleven te duiden. Hij beweert een sterke, quasi familiale band te hebben opgebouwd met mevrouw G. (...) en haar dochter L. (...) bij wie hij sinds 2016 zou inwonen.

Nochtans heeft verzoekende partij nagelaten dit element ter kennis te brengen. Dit gebrek aan zorgvuldigheid kan enkel aan verzoekende partij zelf worden verweten, en kan niet worden aanzien als een schending van de hoorplicht in hoofde van de gemachtigde van de Minister, die redelijkerwijs kon vaststellen dat verzoekende partij zijn persoonlijke situatie reeds had kenbaar gemaakt middels voornoemde aanvraag.

Dat verzoekende partij heeft nagelaten dit element aan te voeren in de aanvraag, doet bovendien afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers bewering als zou het hier een beschermenswaardige relatie betreffen.

Zie in die zin:

“Dit zijn echter elementen die verzoekers niet naar voren hebben gebracht in het kader van de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, die pas dateert van 12 juni 2014. Verzoekers hadden alle mogelijkheden om hun standpunt hieromtrent kenbaar te maken, alvorens de onontvankelijkheidsbeslissing en de bestreden bevelen werden genomen op 8 augustus 2014. Zij hebben dit evenwel nagelaten zodat de gemachtigde er dan ook geen rekening mee kon houden in het kader van de humanitaire verblijfsaanvraag noch in het kader van de bestreden bevelen die daarmee nauw verbonden zijn.” (R.v.V. nr. 135.116 van 16 december 2014)

Verzoekende partij heeft derhalve de mogelijkheid gehad om naar behoren en daadwerkelijk haar standpunt kenbaar te maken.

Daarenboven, en los van het voorgaande, kan een eventuele schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (cf. HvJ 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C-301/87, punt 31; HvJ, 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C-96/11 P, punt 80).

Uit het bovenstaande volgt dat een schending van het recht om gehoord te worden slechts dan de rechtmatigheid van de bestreden beslissing kan beïnvloeden, wanneer verzoekende partij zou aantonen dat zij niet de mogelijkheid heeft gehad om de relevante gegevens mee te delen die de inhoud van het terugkeerbesluit hadden kunnen beïnvloeden.

Derhalve zal niet elk verzuim om het recht om te worden gehoord te eerbiedigen stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen terugkeerbesluit leiden. Zelfs indien sprake zou zijn van een onregelmatigheid die het recht om te worden gehoord aantast, dient bijkomend aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval te worden nagegaan of, de administratieve procedure in kwestie een andere afloop had kunnen hebben. (cfr. HvJ, 10 september 2013, *M.G. en N.R.*, zaak C-383/13, punten 39-40)

Het vaag betoog omtrent een zogenaamd sterke relatie van verbondenheid met mevrouw G. (...) en haar dochter L. (...), laat geenszins toe te besluiten dat zij elementen had kunnen aanvoeren die de inhoud van de bestreden beslissing had kunnen beïnvloeden. Buiten de vermelding van deze mensen in zijn verzoekschrift, laat verzoekende partij na enig bewijs van een relatie voor te leggen. Verzoekende partij legt geen enkel bewijs voor van zijn verblijf bij mevrouw G. (...) of van enige betrokkenheid in dit gezin.

Een loutere ongestaafde bewering kan niet volstaan als bewijs van een relevant element, dat de inhoud van het terugkeerbesluit had kunnen beïnvloeden.

Verzoekende partij toont noch een schending aan van de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, noch van de rechten van verdediging als algemeen beginsel van het Unierecht.

In een laatste onderdeel van zijn enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van artikel 8 EVRM.

Verweerder wijst erop dat artikel 8 van het EVRM het volgende bepaalt:

“(...)”

Verzoekende partij baseert deze vermeende schending van artikel 8 EVRM op een familiale relatie die hij zou hebben opgebouwd met mijn mevrouw G. (...) en haar dochter, bij wie hij sinds 2016 zou inwonen. Hij houdt voor dat de gemachtigde van de Minister bij het nemen van zijn beslissing geen beoordeling heeft gemaakt van de zaak in het licht van artikel 8 EVRM.

Verweerder laat gelden dat er in casu bezwaarlijk kan worden gesproken van een privé of familieleven dat van die aard is dat het onder de bescherming van artikel 8 EVRM valt. Het EHRM oordeelde in het verleden reeds als volgt:

“In casu is de vraag evenwel of er ook sprake kan zijn van een gezinsleven wanneer er geen bloedband of (feitelijke) verwantschapsband bestaat. Daarbij moet worden vastgesteld dat het Hof dit slechts zeer uitzonderlijk aanvaardt, en dan enkel in de situatie waar er sprake is van een de facto relatie tussen een minderjarig kind en een zorgdragende volwassene die geen bloedverwant is (EHRM 22 april 1997, nr. 21830/93, X, Y en Z v. Verenigd Koninkrijk, par. 36-37; EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, K. en T. v. Finland, par. 149-150).” (R.v.V. nr. nr. 142.746 van 3 april 2015)

Verzoekende partij laat na enig bewijs voor te leggen van zijn, naar eigen zeggen hechte, band met mevrouw G. (...) en haar dochter. Het komt nochtans aan verzoeker toe om dergelijke stukken voor te leggen.

Bovendien heeft verzoekende partij in zijn ‘verklaring betreffende procedure’ van 19.03.2019 verklaard geen Frans te spreken.

Voor zover verzoekende partij al zou aantonen dat hij bij mevrouw G. (...) en haar dochter zou verblijven, stelt zich dan ook de vraag op welke wijze verzoekende partij met mevrouw G. (...) en haar dochter heeft gecommuniceerd in de tijd dat hij bij hen verbleef.

Verweerder laat gelden dat mensen die een hechte band met elkaar opbouwen, die zou moeten worden aangemerkt als quasi-familiaal, ongetwijfeld de moeite zouden doen om een gemeenschappelijke taal te leren spreken. Alleen op die manier kunnen zij hun relatie een waardevolle invulling geven en betekenisvol met elkaar communiceren.

Ook bij het verzoekschrift tot schorsing en annulatie wordt geen enkel bewijs gevoegd dat doet vermoeden dat er in casu sprake is van een beschermenswaardige relatie in het licht van artikel 8 EVRM.

Bovendien werd bij de beslissing tot het bevel om het grondgebied te verlaten een evaluatie van artikel 74/13 gevoegd. Bij het onderdeelje ‘Gezins- en familieleven’ staat het volgende af te lezen:

“Betrokkene verklaarde geen in België of in een andere Lidstaat verblijvende gezins- of familieleden te hebben.”

Verweerder neemt aan dat, als verzoekende partij zijn relatie met mevrouw G. (...) en haar dochter effectief als een beschermenswaardige familiale relatie zou beschouwen, hij hiervan melding zou hebben gemaakt tijdens het interview dat leidde tot de opmaak van deze evaluatie.

Wat de vermeende inmenging in het familieleven betreft, wijst verweerder erop dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op 11.12.2017 reeds een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten nam ten aanzien van verzoekende partij, ingevolge een weigering van het eerste verzoek tot internationale bescherming.

Verzoekende partij moet zich met andere woorden bewust zijn geweest van het feit dat zijn verblijf op het Belgisch grondgebied precair van aard was. Aan het privéleven, dat in de periode van illegaal verblijf werd opgebouwd, kan volgens vaste rechtspraak niet hetzelfde belang worden gehecht.

Zie in die zin:

“Er dient te worden aangenomen dat verzoekers situatie [...] aansluiting vindt bij de zaak zoals deze voorlag bij het EHRM in zijn arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk van 8 april 2008. Hier betrof het een vreemdeling die bij aankomst in de Verdragsluitende Staat een asielaanvraag indiende die evenwel negatief werd afgesloten en die vervolgens opteerde voor een verder illegaal verblijf. Het EHRM oordeelde dat het niet nodig was om te onderzoeken of de genoemde elementen een privéleven uitmaakten in de zin van artikel 8, eerste lid van het EVRM. Zelfs indien zou worden aangenomen dat dit wel het geval was, zo vervolgde het EHRM, kon enkel worden vastgesteld dat de terugkeer naar het herkomstland in overeenstemming was met de wet, beantwoordde aan een legitiem doel en noodzakelijk was in een democratische samenleving. Wat dit laatste betreft stelde het EHRM dat eender welk privéleven dat de betrokkene had opgebouwd tijdens het verblijf in het Verenigd Koninkrijk, wanneer afgewogen tegen het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de terugkeer een disproportionele inmenging in het privéleven uitmaakte. Het EHRM besloot hiertoe na te hebben vastgesteld dat de betrokkene geen gevestigde vreemdeling was, zij nooit een definitieve toelating had verkregen om in de betrokken Verdragsluitende Staat te verblijven en het verblijf tijdens de behandeling van de asielaanvraag steeds precair was.

Ook in vaste rechtspraak van de Raad van State wordt geoordeeld dat gewone sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 van het EVRM (RvS 14 november 2005, nr. 151.290 en RvS 15 februari 2005, nr. 140.615).

De vaststelling dringt zich aldus op dat in de situatie van verzoeker – met name deze van een vreemdeling die steevast illegaal in het Rijk heeft verbleven – de gewone opbouw van sociale, waaronder ook zakelijke, relaties niet onder de bescherming valt van deze verdragsbepaling. Verzoeker maakt ook geenszins aannemelijk dat de door hem ingeroepen sociale relaties in België verder reiken dan een gewone opbouw van sociale relaties en alsnog van die aard en intensiteit zouden zijn dat zij, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen. In het licht hiervan, en gelet op de door verweerder ingeroepen belangen van de immigratiecontrole en de handhaving van de openbare orde, kan niet worden vastgesteld dat het thans door verzoeker ingeroepen privéleven, dat hij nalaat concreet in te vullen, zich verzet tegen het opleggen van het inreisverbod voor drie jaar, of dat er in dit verband sprake zou zijn van een gebrek aan eerbiediging van een privéleven of van enige disproportionele inmenging in een privéleven, te meer nu ook geen concrete elementen worden aangereikt die een verderzetting van het privéleven in het herkomstland of elders zouden verhinderen. Zoals reeds werd aangehaald, beperkt verzoeker zich op dit punt andermaal tot loutere beweringen. Artikel 8 van het EVRM houdt op zich verder geen bijzondere motiveringsplicht in (RvS 23 februari 2016, nr. 11.808 (c); RvS 3 december 2015, nr. 233.125; RvS 2 december 2015, nrs. 11.639 (c) en 11.647(c)).” (R.v.V. nr. 170 522 van 27 juni 2016)

Wat de inmenging in het voorgehouden privéleven van verzoekende partij betreft, laat verweerder gelden dat niet elke inmenging kan worden gezien als een schending van artikel 8 EVRM.

Het recht op een gezins- en privéleven, dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM sluit niet uit dat de overheid, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zich in het gezins- en privéleven mengt op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd.

Verweerder laat gelden dat dient te worden vastgesteld dat deze inmenging in casu minstens één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft: de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van ‘s lands openbare orde. Het komt volgens een vaststaand principe van internationaal recht aan de Verdragsluitende Staten toe om de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen.

Verzoekende partij maakt een schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Minister geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat aan verzoekende partij een beslissing tot bevel om het grondgebied te verlaten-asielzoeker (bijlage 13quinquies) diende te worden betekend.

De gemachtigde van de Minister handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

3.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten omdat hij “*niet in het bezit (is) van een geldig paspoort met geldig visum*”. Daarnaast bevat de beslissing ook een motivering waarom verzoeker een termijn van zes dagen wordt gegeven om het grondgebied te verlaten, met name omdat hij al op 17 november 2015 en 17 januari 2019 internationale bescherming heeft aangevraagd en door de beslissing van niet-ontvankelijkheid van het CGVS blijkt dat er geen nieuwe elementen zijn. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

3.3.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

3.3.3. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "*fair balance*" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat hij na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "*fair balance*" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het privé- en familie- en gezinsleven hier te lande, en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93).

Verzoeker voert aan dat hij in België aankwam in 2015 en hij zeer snel werd opgevangen door een "onthaalfamilie", zijnde een dame H.G. en haar dochter L. die hem onderdak aanboden en meer in het algemeen voor hem hebben gezorgd. Verzoeker geeft mee dat hij zich snel inschreef op het adres van deze dame en het niet kan worden ontkend dat er doorheen de jaren sterke banden tussen hen zijn ontstaan. Verzoeker geeft nog mee dat hij nog steeds bij deze dame verblijft en haar beschouwt als een dicht familielid.

In casu is de vraag evenwel of er ook sprake kan zijn van een gezinsleven wanneer er geen bloedband of (feitelijke) verwantschapsband bestaat. Daarbij moet worden vastgesteld dat het Hof dit slechts zeer uitzonderlijk aanvaardt, en dan enkel in de situatie waar er sprake is van een *de facto* relatie tussen een minderjarig kind en een zorgdragende volwassene die geen bloedverwant is (EHRM 22 april 1997, nr. 21830/93, X, Y en Z v. Verenigd Koninkrijk, par. 36-37; EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, K. en T. v. Finland, par. 149-150). Verzoeker die meerderjarig is, heeft geen enkele bloedband of (feitelijke) verwantschapsband met mevrouw H.G. en haar dochter L. Ook al betoogt verzoeker dat hij mevrouw G.H. als een dicht familielid beschouwt en dat hij momenteel bij haar gedomicilieerd is, moet de Raad *in casu* besluiten dat deze elementen, bij gebrek aan enige bloedband of (feitelijke) verwantschapsband, niet voldoende zijn om een gezinsleven in de zin van de rechtspraak van het EHRM aan te tonen.

Volledigheidshalve wordt erop gewezen dat zich in het administratief dossier een synthesenota bevindt van 5 februari 2020 waarbij het gezins- en familieleven van verzoeker op volgende wijze in rekening werd gebracht:

"Evaluatie artikel 74/13

(...)

In het kader van Artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 "Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land." is de situatie bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten geëvalueerd:

° *Hoger belang van het kind : Betrokkene verklaarde geen in België of in een andere, Lidstaat verblijvende minderjarige kinderen te hebben. Betrokkene kwam zelfs als minderjarige naar België, maar werd in tussentijd meerderjarig.*

° *Gezins- en familieleven : Betrokkene verklaarde geen in België of in een andere Lidstaat verblijvende gezins- of familieleden te hebben.*

° *Gezondheidstoestand : (...)*

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten."

Hieruit blijkt dat de gemachtigde van de bevoegde minister in rekening bracht dat verzoeker geen minderjarige kinderen noch gezins- en familieleden in België of in een andere lidstaat heeft.

3.3.4. Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven is ook een feitenkwestie.

Artikel 8 van het EVRM houdt het recht in op een persoonlijke ontwikkeling alsook het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere personen en de buitenwereld in het algemeen. Het behelst aspecten van de sociale identiteit van een persoon (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 29 april 2002, Pretty/Verenigd Koninkrijk, § 61). In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon

(EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 95-96). Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan.

Verzoeker werpt op dat de verwerende partij wist of diende te weten dat er een privéleven in zijn geval bestaat. Verzoeker verwijt de verwerende partij geen enkele analyse te hebben gemaakt in het kader van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker voert aan dat de verwerende partij niet is nagegaan of hij een familie- of privéleven in België heeft.

Wat verzoekers familieleven betreft, wordt verwezen naar punt 3.3.3. van dit arrest. Inzake verzoekers privéleven moet nagegaan worden of er uitzonderlijke omstandigheden aanwezig zijn die maken dat de vreemdeling voor het uitoefenen van zijn privéleven gebonden is aan België. Er dient evenwel op te worden gewezen dat een eventueel privéleven van verzoeker zich heeft ontwikkeld in een tijd waarin hij zich bewust was dat zijn verblijfsstatus er toe leidt dat het voortbestaan van het eventueel privéleven in het gastland vanaf het begin precair is. Immers werd verzoekers asielprocedure, die op 17 november 2015 opgestart werd, op 22 februari 2018 door een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen afgesloten. Verzoeker gaf geen gevolg aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 11 december 2017 dat toen uitvoerbaar werd. Verzoeker verbleef sinds februari 2018 illegaal op het grondgebied en diende op 17 januari 2019 een nieuw verzoek om internationale bescherming in, dat op 24 mei 2019 werd afgewezen. Verzoeker toont *in casu* niet aan dat de contacten die hij in België heeft opgebouwd met een moeder en dochter bij wie hij kon verblijven, een zodanige intensiteit hebben dat een verbreking van deze contacten als een schending van artikel 8 van het EVRM zou moeten beschouwd worden. De normale binding die ontstaat met België enkel door het langdurige verblijf hier te lande, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Verzoeker kan niet worden gevolgd in zijn uiteenzetting inzake zijn privéleven.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.3.5. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde minister op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

3.3.6. Het hoorrecht maakt integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 45).

Luidens vaste rechtspraak van het Europees Hof van Justitie leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 38, met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, § 80). Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 39).

Verzoeker werpt op dat de huidige bestreden beslissing enige tijd werd genomen na het einde van zijn procedure in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming. Verzoeker voert aan dat hij niet werd uitgenodigd door de Dienst Vreemdelingenzaken om zijn familiale situatie toe te lichten. Verzoeker benadrukt dat hij niet de kans heeft gekregen om ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken het bestaan van een privé- en familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aan te tonen. Verzoeker werd sinds 2016 opgenomen in het huishouden van mevrouw G. Verzoeker geeft mee dat hij met deze dame en haar dochter een sterke relatie heeft kunnen ontwikkelen.

Uit wat hierboven onder punt 3.3.4. gesteld wordt, blijkt dat verzoekers verblijf bij mevrouw G. en haar dochter niet volstaat als een te beschermen privéleven waarover een afweging moet worden gemaakt inzake de inmenging hierin. Bijgevolg zou het vermelden van dit element niet hebben kunnen zorgen

voor een andere afloop van deze procedure. Bijgevolg toont verzoeker geen schending van het hoorrecht aan.

Een schending van het hoorrecht als algemeen beginsel van het Unierecht wordt niet aangetoond.

3.3.7. Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien augustus tweeduizend twintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. DE GEYTER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. DE GEYTER

A. DE SMET